

Něco odpovědí na otázky pro Svět knihy 2023

Mou první přeshraniční láskou byl Pasov a také básník Reiner Kunze. Hned po pádu železné opony napsal jsem okouzlené verše o tomto městě na soutoku tří řek. A malý velký opat Opasek napsal mi k tomu krásná slova. Kmotrou knihy pak byla nezapomenutelná Marta Železná.

Když jsem se pořádně literárně zakouzl do Šumavy, musel jsem vzít v potaz i její bavorskou část. Přátelé z Grafenau pak umožnili vydání mých sebraných pověstí. Odtud vedla moje cesta do Freyungu, kde místní knihovna opatrovala odkaz německého Böhmerwaldu.

Ostatně obě horské krajiny byly odedávna spjaté zlatými a solnými stezkami. Na jedné z nich se mi podařilo vyřešit záhadu středověkého zjevení, z něhož se vyklubala kriminální historie o loupežném hostinském. Dá se říci, že některé pověsti jsou doposud živé a já se jen podílím na jejich tradování budoucím čtenářům a posluchačům. Bez dávných vypravěčů a sepisovatelů by se neobešel ani můj vzácný přítel Jan Mareš, který se z lyrického básníka proměnil v archiváře zapadlých dějů i osudů. Bez jeho práce na webu Kohoutí kříž bychom byli poloviční.

Pokud jde o soužití s vyhnanými Němci, jde jen o archeologii, vždyť už na naší straně hranic ani nežijí. O to milejší jsou osobní setkání s kolegou Schopfem či Sternem a dalšími.

Dnes prostor plný cizí bolesti a vzpomínání zaplnili kolaři a houbaři a jen pár podivínů hledá v zaniklých vsích dávný život. Přijmout komplexně německou šumavskou kulturu je nemožné, avšak neměli bychom se zbavovat pestrých střípků, podobných těm z pobořených skláren.

Kdo, jako já, je mystikem a filozofem, najde si vždy své zdroje i inspiraci. V mém případě žiji celistvou Šumavu jako osobní růst a nečekaná setkání s lidmi minulosti i budoucnosti. Prostě, jsem tu šťastný.

Ondřej Fibich